

Παρεκλήθημεν καὶ ἡμεῖς νὰ εἰπωμεν τὸ λογάκι μής περὶ σαμαρωμένου τινὸς δικηγόρους ὑδρίσαντος βχνάσως ἐν τινὶ φύλλῳ τῆς πρωτευούσης ἀξιοτίμους ἀθηναῖς οἰκογενείς, αὐτίνες διετέκεδαζον τέως ἐν Φαλήρῳ ἀναμετρῶν των. Οἱ προσθληθέντες νέοι καὶ νέει πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶσιν, ὅτι ποτὲ δὲν συμβιβάζονται αὐτὰ τὰ δύο: σαμάρι· τιθῆς.

Τώρα που ὁ Κουμουνδοῦρος, κατὰ τὴν Ἐρημερίδα, εἶναι δεύτερος βχσιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ βχσιλεὺς βεβαίως θὰ εἶναι πρώτος Κουμουνδοῦρος.

Μοναδικὸν ἐν τῇς Ἐρημερίδος:

α.... Συνάγων τελειόνει καὶ τὸ ζήτημα, καὶ μένει μόνον ζήτημα ἢ θὰ γεννήσῃ ζήτημα πῶς ἔληξε τὸ ζήτημα, διὸ νὰ θέσουν ζήτημα ἐκεῖνοι, διὸ οὓς ζήτημα θὰ εἶναι ἢν τὸ ζήτημα αὐτὸς θὰ γίνη ζήτημα καὶ θὰ τοὺς ὠρελήσῃ.

Παρεκλήθησκαν μόνον ἐξ ἀπροσεξίας τῶν τυπογράφων τῇς Ἐρημερίδος τὰ ἔξης: «Αλλὰ δὲν εἶναι ζήτημα καὶ εἰς αὐτὸν τὸ ζήτημα ὁ Γιάννης μής τὰ ἔχεσεν καταλάβειν.

Χάρις εἰς τὸν κύριον Στεφανίδην ἔχομεν νέου εἰδούς γλωσσῆς συντόμου καὶ εὐφραδοῦ. Θέλεις νὰ ὑδρίσῃς, φέρει εἰπεῖν, τὸν Κουμουνδοῦρον, τοῦ γράφεις μίαν ἐπιστολὴν μὲ κεφαλαῖς: Κ.Κ.Κ.Κ. Π.Π.Π. Θ.Θ.Θ. Χ.Χ.Χ. ή Κ.Κ.Κ. Θέλεις νὰ ὑδρίσῃς τὸν Σιβίτανίδην τοῦ γράφεις ἀλλην ἐπιστολὴν μὲ ἄλλα κεφαλαῖς: Π.Π.Π. Ρ.Ρ.Ρ. Π.Π.Π. Ν.Ν.Ν. Γ.Γ.Γ.

«Ωρίζον σύστημα, ἀπὸ τὸ ὅποιον θὰ ἔμειναν καταχοητεύμενοι, πιστεύομεν, οἱ κύριοι Β.θυνὸς καὶ Σκυλιώτης ἢν εἶναι ἀληθεῖς, ὅτι ὁ κύριος οὗτος θέριτε τὰς ἐν Φαλήρῳ οἰκογενείς ὡς ἀνηθίκους.

Ἐν καὶ μόνον θὰ παρακλέσωμεν τὸν κ. Στεφανίδην εἰς τὸ ἔξης καὶ λεσχήνεων καὶ πλατειάζων καὶ περιπατῶν καὶ παρακλυρευόμενος νὰ ἐνδύῃ τὴν αλκασικὴν βωμολο-

γίκην ὑπὸ τὸ αὐτὸν ἔνδυμα, διὰ νὰ μὴ σχηματίζηται περὶ αὐτὸν ἔρημος; κορῶν καὶ κυριῶν.

«Ηρχισεν ἡ ἑλληνικὴ ἐπιθεσίς κατὰ τῶν τουρκικῶν χρεώμαν: ἀποροῦμεν μάλιστα πῶς τόσον ἀργά ἤρχισεν. Δικτέ τάχα; Κατεκτήσαμεν τὰς χώρας ἐκείνας μὲ τὸ σπαθί μας καὶ νὰ μὴ ἀπολκύσωμεν ὀλίγην τουρκικὴν γυναῖκας; «Αν εἶναι στρατιωτικοὶ οἱ προσδικλόντες ἔχουν πολὺ δίκαιον εἰς τὰς πολεμικάς των δάφνας νὰ προσθέσωσι καὶ ὀλίγη φύλλα λεμονικᾶς ἢ πόλη ἀρρότας ὀθωμανίδων χέρια» ἢν εἶναι πάλιν ἐγγίωροι, τόσον καιρὸν δικλείζεις καὶ τὰ στραγάλια ἔχυμόνετο μὲ αἷμα. Ωτε οὐκέτε να ἀνταλλάξωσιν ὀλίγον τὰς ὁδύνας τοῦ «Ἀρεώς μὲ τοὺς πόθους τοῦ Ἐρωτος».

«Εμπρὸς γενναῖοι μου! ἔφοδον κατὰ τῶν Χαρεμίων χροῦ ἐκυριεύσατε ὀλκ τὰ ἄλλα προχώματα καὶ τελευταῖς ἔμειναν τὰ ἀποκαλυπτήρια τῶν φερεντσέδων.

Λοιπόν, κατὰ τὴν Παλιγγενεσίαν, τὸν πλέτανον τῇς «Αρτας» κατώρθωσαν νὰ τὸν ἐναγκαλίσθουν ἐξ ἀνθρωποις καὶ δι βχσιλεὺς ἔθδομος.

Μὰ ἐπὶ τέλους συντροφιὰ ἔχει αὐτὸν τὸ γερόντιον διπέντε μὲ τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Πλημμελεῶν καὶ δὲν καταδιώκεται διὰ τὴν ἐναντίον τοῦ ποινικοῦ νόμου κυκλοφορίαν τόσων καθηρών ληπτρικῶν Λαχείων τοῦ Αμεριόγονου καὶ ἄλλων; Δὲν κλείστε τὸ εἶδος αὐτὸν τοῦ Τακογραφείου του;

Οἱ ἐξ Ἀλεξανδρείας συνδρομηταὶ ἡμῶν παραπονοῦνται διὰ τὸν λακμέζοντας τακτικῶς τὸ φύλλον. Ηστεύομεν διὰ τὴν καθηστρέησις αὔτη δὲν προέρχεται ἐνταῦθα, ὥστε παρακκλοῦμεν τὸν διευθύνοντα τὸ ἐκεῖ ταχυδρομικὸν γραφεῖον νὰ καταδέχῃ μείζονα προσοχὴν ἐπὶ τοῦ προσωπικοῦ, ὅπως μὴ συμβάνωσι τοιαῦτα ἀνδητὰ ἀτοπα, οἷον ζεσχίτματα φκελλών καὶ ἀγκιρέτεις ἐφημερίδων.

«Ο δρκίος μής κάστρος ἐπανέρχεται εἰς Ἀθήνας. Ἐκ Μετολογίους ἐπανῆλθον αἱ δεσποινίδες Μαρίκ καὶ Πηνελόπη Δεληγεώργη, ἀ; ἔσπευστε νὰ μποδεγῇ εἰς Καλκάνιον ἡ ἀδελφή των δεσποινῶν; Ελένη,

Η ΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

10 Σεπτεμβρίου.

Καὶ θάλικ ἀναυλκὴ λοιπὸν ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνας μὲ ἔνα τρύπιο τρικυντὸν καὶ διπλωμάτου πεννα, καὶ τοτὲ Καστέλλας ἔτεξε, νὰ δῶ τὸν Πακλμεστρῶν... Σιγὰ σιγὰ κουνειότανε σὲ μὲν τὸν Ψηλὸν πολερότα, καὶ μόλις μὲν εἶδε, ἔτεξε μὲν ἀνοικτὴ ἀγκάλη, καὶ μὲ μανίκι μὲν ἔτεξε τὸν στήθειν του μεγάλην. «Ελκ, καλέ μου Στέφανε, μαζί εἶπε, νὰ τὰ ποῦμε,

καὶ σ' ἐπεθύμησα πολύ... δὲν ζέρεις πῶς λυποῦμαι γιὰ τὸν τούρμαψες παρά, γωρίς λεπτὸν νὰ πάρης» μή, ποιὸς σοῦ εἶπε τὸν Οἰτάς καὶ ἄλλους νὰ τρατάρης; «Ἄς θικις δύμας... ἡ πατρίς μὲν μέρος θὰ γνωρίσῃ τὴν γενναιοδωρίκα σου, καὶ τότε θὰ σοῦ στήσῃ μὲ τὴν Πεντέλης μάρμαρο μεγάλον ἀνδριάντα.

— Τὰ χωρατά, τοῦ εἶπε γάλ, νὰ μείνουσι τὸν πάντας, καὶ ὅλα μου τὰ ἔζοδα ἀμέσως; νὰ πληρώσῃς,

γικτί, στὸ λέγω καθηρά, πῶς θὰ τὸ μετανοῶσης.
— "Αὐ θέλης, μοῦπε, πήγανε σ' ὅν βισιλέα τώρα
νὰ τοῦ εἰπῆς τί ἔκκμες, καὶ ἔλας ἀλλη ὥρα.

12 Σεπτεμβρίου.

Καὶ ἔφυγα... μὲν ἔξερνα, γωρίς νὰ τὸν προσμένω,
βλέπω ἐμπρός μου τὸν Οὐτιὲ τὸν Γάλλο θυμωμένο.
Χωρὶς καὶ λόγο νὰ μοῦ πῆ, ἀπ' τὸν λαϊμὸ μ' ἀρπάζει,
καὶ ἀμέσως δέξ μου τὸν παρὸ ποῦ σοῦδωσκ, φωνάζει.
— "Αχ! ἀσε μου τοῦ φώναζε, καὶ μὴ μὲ σφίγγης ἔτοι..
θυμοῦ πῶς μὲν φορὰ μαζὶ ἐφέγγυε γκάουθέτσι.
— Βρέ δὲν ἀκούω τίποτα, ἢ τὸν παρὸ μοὺ δίνεις,
ἢ ἀπ' τὸ ξύλο ἀρπάστος μῆνες πολλοὺς θὰ μεῖνῃς.
— "Ε! πῆμε, τοῦ ἐφώναζε, στὸν Κουμουνδοῦρο τότε,
καὶ ἐκεῖ νὰ τὰ μιλήσουμε κι' οἱ τρεῖς μας σὰν ιππόται.

13 Σεπτεμβρίου.

Στοῦ Κουμουνδοῦρου τὸ λοιπὸν πῆγκ τὴν ἀλλη ὑμέρω
μὲ τὸν Οὐτιὲ, καὶ εὔτυχῶς τὸν ηὔρηκμ' ἐκεὶ πέρα.
Μὲ δλξ του τὰ δυντάκα μῆς ἐπεριποιήθη,
ἀλλὰ νὰ δώσῃ χρήματα εἰς τὸν Οὐτιὲ ἡρνήθη
καὶ μάλιστα σὰν φεύγαμε μοῦ εἶπε θυμωμένος:
«Μὲ τούτους τοὺς μουφλούς ηδες θὰ πρόκοθες τὸ γένος;»

14 Σεπτεμβρίου.

Νέ σου ἐμπρός μου δ Οὐτιὲ... ἐπῆρκ τέτοιο φέρο,
ποῦ μόλις τὸν ἀντίκρυτα, λάσπη εὐθὺς τὸ κόρω.
Εὔθη; δποῦ μ' ἐγνώρισε, μὲ στρώνει στὸ κυνῆγη,
ἀλλὰ ἔγω τὰ τέστερα καὶ ὅπου φύγη φύγη.
— Δές μου, φωνάζει, τὸν παρὸ.—Δὲν ἔχω χαλκομένη,
στὸν Κουμουνδοῦρο πήγανε. — Καὶ τρέχω δλούνα.

15 Σεπτεμβρίου

Στὰ ὄπουργες ἔτρεχκ, μὲ τίποτα δὲν ὕγκε,
καὶ πάλι γὰρ τὴν τύχη μου δ Γάλλος μὲ εὔρηκε.
Σηκόνει τὴ χεροῦκλη του καὶ μοῦ τρεβὴ μὲν μπάτες,
ποῦ ἄνω κάτω μούρερες τὴν κλασική μου φάτσα..
Ορίστε, φίλοι: "Ελληνες... δὲν φύνει τόση μπόρω,
ποῦ ἥλθε στὸ κεράκι μου, τρώγω καὶ μπάτσους τώρα.
Χαλάκι: δύμως δ; γενοῦν κι' αὐτοὶ γὰρ τὴν πατρίδα...
Ω πόσα γὰρ τὸ ἔθνος μου διπέρερκ καὶ εἶδα!

16 Σεπτεμβρίου.

Μ' εὔρηκε πάλι δ Οὐτιὲ εἰς τὴν δίδων Σταδίου,
καὶ μοῦδωτε δικτὼ γροθικὲς στὸ μέσον τοῦ κρονίου.
"Ας ἦναι, δέχομκι κι' αὐταῖς... ἀλλὰ θαρρῶ πῶς πρέπει
κι' δ Κουμουνδοῦρος τᾶς μισκῆς νὰ βέλλῃ μὲν στὴν τσέπη.
Μέλος κι' ἐκεῖνος ἤτανε αὐτῆς τῆς ἐταιρίκης,
καὶ πρέπει νὰ ἐνέχεται κι' εἰς δλκς τὰς ζημιάς.

17 Σεπτεμβρίου.

Μὲ τέλος πάντων μοῦδωταν οἱ παληρομακράδες

ἀδὲ ἐπτὰ ποῦ ἔλεγκαν, τρεῖς τέσσαρες χιλιάδες.
Απὸ ἐκείνας πλήρωσα καὶ εἰς τὸν Γάλλο καὶ τι,
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δ ματκαράς, ἀντὶ νὰ πῆ σπολλάτη,
ἐθύμωσε καὶ μ' ἔργιτε στῆς; χαστουκικῆς καὶ πάλι...
"Ιδοτ' ἐκεὶ διάκρισι καὶ εὐγένεια μεγάλη!

Καὶ ποῦ ἀκούστηκε ποτέ, δ Ξένος νὰ πληρώνῃ,
καὶ γὰρ σπολλάτη δ Οὐτιὲ στὸ ξύλο νὰ τὸν στρώνῃ;

26 Σεπτεμβρίου.

Απήντησα καὶ τόν.. καὶ τούς.. καὶ μοῦπαν τὸ καὶ τό,
καὶ ἔγω τοὺς εἰπε "Αλλοτε, καὶ τώρα δὲν κρατῶ.»

27 Σεπτεμβρίου.

Απήντησα καὶ τόν.. καὶ τήν.. καὶ τούς.. καὶ τάς.. καὶ ἔκεινον..
Φεῦ! καὶ εἰς τούτους χρεωστῶ πολλὰ ἀπ' τὸ Λονδίνον,
καὶ τώρα γὰρ τὴν τύχη μου ὕγκειν καὶ αὐτοὶ στὴ μέση,
μὲν θὰ τοὺς στείλω ξανκυλή στὸ διάβολο πεσκέσται.

48 Σεπτεμβρίου.

Απὸ τὰ χρέη τὰ πολλὰ καὶ τὴν ἀγροηγατίκη
ἔχοντας καὶ τὰ τούμερα καὶ τὴν χρονολογία.

55 Σεπτεμβρίου

Ίδοις λοιπὸν, Πηνελληνες, δ Στέρχνος δ Ξένος,
κατάχρεως, ἀπένταρος καὶ ξυλοφορτωμένος.
Εγὼ ποῦ ἔγραψ' ἀλλοτε Βρετταρικόν Αστέρα,
ποῦ τοῦ Λονδίνου μ' εἴζευρε δὲ οὐψηλὴ δ σφράξ,
ποῦ εἶχα στάλον ἀκουστὸν ἀπὸ τριάντα πλοῖα,
λίριες στερλίνιες, κι' ἀπειρος σιδήρου μεταλλεῖα,
ποῦ τῆς; Ἀγγλίκες ἔμκαθη τὰ ἥθη καὶ τοὺς νόμους,
ποῦ καὶ στὴ Σύρη θάκημανα ἀτμοτροχιοδρόμους,
νὰ τρέχω τώρα γὰρ λεπτὰ σὰν πρόστυχος ζητάνος,
ποῦ ἔπρεπε τούλαχιστον νὰ ημουνη Σουλτάνος!

64 Σεπτεμβρίου.

Καὶ γικτί; .. γικτί δ φίλος Βατιλέκης δ Μελάχης,
δ σπανούλικκας ἐκεῖνος καὶ γνωστὸς χοι τρομπαλάς,
ἐκπατάφερε τὸν φίλο Παραγιάτου μὲν χαρά
νὰ μὴ στείλη εἰς ἐμένα οὔτε κάλπινο παρό.
"Ιδοτε ἐκεῖ ἀλήθειαν ἔξυπνόδε καὶ μυκλό!

Σὺ νὰ τρέχης νύκτας μέρκ γιὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλὸ,
καὶ γὰρ φοῦρκα νὰ σεν μπαζίνη στὸ βουθιούν δ Μελάχης..
μὲ τὴν πίστη μου, ωραῖα θὰ προκόψῃ δ Ελλάς!
Καὶ δ Βράτικης τὰ τότα σχέδιά σου νὰ χαλά;
καὶ αὐτὸς δ Παραγιάτου μὲ τὴν τσέπη νὰ γελά;

82 Σεπτεμβρίου.

Στὸπ βόρει, ἐτελείωτε.. καθὼς δ Δὸν Κιγώτης,
νὰ γίνω ἀπεφάσισκ πλανόδιος ιππότης,
γὰρ ν' ἀναστήτω μόνος μου τὴν φίλην μου πατρίδα...
Λοιπὸν ἀμέσως δόστε μου κοντάρι καὶ ἀσπίδη,

τοῦ Μάρκου Μπότσαρη σπεζί καὶ τοῦ Μαρμέρινου κράνος,
γιὰ νὰ τὰ χάσῃ σὸν μὲ δῆμπρός του δὲ Σουλτάνος.
Στὴ μέση ζώστε μου καλὴ μαχαῖρα καὶ κουμποῦρο,
σελλώσετε μου ἄλογο, δέ; ἦναι καὶ γκίδοῦρι,
χρυσῆ χλαμύδα βέλτε μου νὰ φθένῃ ἔως κάτω,
καὶ ἔνα ταχύρι δόστε μου μὲ γρήματα γεμάτο,
νὰ πάρω βράχους καὶ βουνά, νὰ πάω μὲς στὴν Πόλι,
νὰ φρίξῃ γῆ καὶ οὐρανός, στρατεύματα καὶ στόλοι.
Μέσα γὲ μέση. . . ἡ πατρὶς κι' ἡ ἱπποτόνη ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας ἐλῶν ἀρματίλιον στήτω.
Αὐτὰ καὶ μένω, κύριοι, κατενίουσι καμένος. . .
Σεροκαμπίας κύριος καὶ ἱππότης — Σίγημα Ξέρος.

ΤΕΛΟΣ.

SOURIS.

ΣΧΟΥΠΙΔΙΑ

Απὸ τὸ ἐπιτύμβιον τοῦ κ. Ἀγγέλου Λαγκαδάκη, ὅπερ
ἔδημοσίευσκεν πᾶτα: αἱ ἑρμηνίδες διὰ τὸν Μάρκην τὸν
Βεργωτὴν ἐκεῖνον, διὰτι εἶναι ἐκεῖνος μόνον διότι τὰ ἀπή-
τει μετὰ Θρήνων ὁ ἐπόμενος στίχος, μῆς,* ἀρέσκει ιδίως
τὸ Κήδευσαρ ἐλθὲς τοῦ τελευτικοῦ στίχου, ὅπερ μῆς
ὑπενθυμίζει τὸ κοινὸν «Σάμερον βερετὲ δὲν δίδεται, ἀλλ᾽
αὔριον». Διὰ τὸν ὁδοιπόρον δὲ Βεργωτῆς καὶ μετὰ πεντή-
κοντα ἔτη θὲν ἥικι πάντοτε τεθυμένος ἀπὸ τῆς προτε
ραίκης.

* *

Ομίλοιςι διὰ νέκν γυναῖκα, ἦν ὁ σύζυγος ἐγκατέλι-
πεν αἴρην; καὶ μεταβάκις ἀποκατέστη εἰς Ἀμερικήν. Ὁλοι
οἰκτείρουν τὴν γυναῖκα· δὲ Κουτεντιάδης ἀνηκόζει αἰρνης.
— Εγὼ οἰκτείρω περισσότερον τὰ τέκνα τὰ ὄποια οὐ
λάζη, διότι δὲν θὲν ἔχωσι σιμὰ τὸν πατέρο των!

* *

Ἐκ τῆς Ἐρημερίδος νέον εἶδος; Compliment τοῦ κ.
Β. Παράσχου, διὰτις πιστεύομεν διὰ δὲν ἔχει εκμάκιν συγ-
γένεικαν μετὰ τοῦ φίλου Ἀχιλλέως.

Χαιρετίζομεν καὶ αὖθις τοὺς φίλους, Σ. Στκυρίδης,
ἐπιχειρούτας ἐκ Βάρην; πρὸς ἀποφεράτωσιν τῶν γυμνω-
σιακῶν σπουδῶν των καὶ εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὰς πρό-
δους; καὶ κατὰ τὸ ἐνεστώ, ἔτος.

Ὑποθέτομεν διὰ μετά τινας ἡμέρας δὲ κ. Παράσχος
θὲ γράψῃ εἰς τὴν Ἐρημερίδα.

Χαιρετίζομεν τοὺς ἀδελφούς Στκυρίδης ἐξυπνήσαν-
τας εὐθύμους τὴν πρωΐαν τκύτην καὶ φργόντας ἀνὰ ἐκα-
τὸν δράμικ λουκουμάδων ἐλπίζομεν διὰ δὲν ἔκκριν
πολλὰ λάθη εἰς τὸ θέμα ὅπερ ἔδωκεν αὐτοῖς δὲ καθη-
γητής.

* *

Ἐκ τῆς Ἐρημερίδος ὁσκύτως μανθάνομεν διὰ δὲ
μαρχος; Ἀθηναϊών ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ συμβούλιον διὰ τὸ

ῦδωρ θ' ἀποκοπῆ διοσχερῶς; διὰ τινας ἡμέρας ἀπὸ τὴν
πόλιν διότι πρόκειται νὰ ἐκκυρωθεῖσθη τμῆμα τι τοῦ ὑδρ-
γαγείου παρὸ τὸ Δικθολόρεσμα.

Καλὸν θὲν ἡτο ἂν τὸ Συμβούλιον ἀπορέσιτε νὰ στείλη
τὸν κ. Δήμαρχον εἰς τὸ Δικθολόρεσμα.

* *

Διάλογος μεταξὺ ίστροῦ καὶ πιλάτου.

— Ιστρέ, σῶτέ με!

— Τί ἔπαθες;

— Εκκτέπια ἔν δίρρηγκον.

— Δὲν ἡτο κάλπικο, θέο καλόν;

— Μάλιστα.

— Τότε μεῖνε ησυχος, θὲν περάστη.

ΤΕΝΕΚΕΣ

Η ΑΥΣΤΡΙΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Η Λίμνα δὲν μοῦ ἔρεσται νὰ τὴν ἀκούω καὶ πολὺ δἰ-
γώτερον νὰ τὴν γράψω. Σχες γνωρίζω καὶ μὲ γνωρίζετε
Μόνον κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς μισκυθρωπίας μου, διόταν
αἰτιάνομοι καὶ δρέζει; Καλλιγούλη, ἀρίνομοι εἰς τὸ φονικὸν
αὐτὸν εἰδος τοῦ γράφειν ἐκ προμελέτης καὶ ἔσκεψημένως,
ὅπως εἰ δυνατὸν ἀποκτείνω δι' ἀποπληξίας πέντε ή ἔξ
τῶν ἀνιγνωστῶν μου, ἀλλὰ τοικύτα πράγματα μεταξὺ^ν
φίλων ... φρυτασθῆτε!!

Αοιδὸν εἰς τὸ θέμα: Η Αύστρικ, ως λέγουν πρόκει-
ται ν' ἀρπάζῃ ἐντὸς ὀλίγου τὴν "Ηπειρὸν καὶ τὴν Θεσ-
σαλίαν, ἐξηρέσει τῶν λωρίδων, αἵτινες ἐδόθησκεν εἰς ἡ-
μᾶς. Πρόκειται νὰ προελέσῃ μέχρι Θεσσαλονίκης, νὰ πκ-
ρεστεθῇ ως σφήνη μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ δυνέρου μας, νὰ ἀ-
νεγερθῇ ως σινικὸν τεῖχος ἀνυπόβατον μεταξὺ τῆς Κων-
στακτινούπολεως; καὶ τῶν Κρητείων τοῦ Ἀναδροτηρίου
καὶ νὰ μῆς εἴπη: Κύριοι μου, ἐτελειώσκετε τὸ ζεῦκτι σκο,
εἶνε καὶρός ν' ἀρχίσω τὸ ιδικόν μου. Κάμετε μου τὴν γά-
ριν νὰ μοῦ ἀδειάστε τὰ πιάτα.

Θῶμεν τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ τακπητοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἔντε
τάπητο; ἐπὶ τοῦ γραμμέου μου εὑρίσκεται φύλλον πκ-
λαικής Ἐρημερίδος, μετατρέπω τὴν φράσιν καταλλήλως
καὶ λέγω: Θέτω τὸ ζήτημα ἐπὶ τῆς Ἐρημερίδος.

* *

Αγκαλά, τί ζήτημα καὶ τί τάπητες; αὐτὰ τὰ λούτα
ἐγὼ τὰ ἀφίνω εἰς τοὺς ἀλλούς συναδέλφους διοι ἔχουν
καὶρόν καὶ διάθεσιν διὰ ματαίκης καὶ ἀσκόπους συζητή-
σεις. Εγὼ λαμβάνω ως δεδομένον, ως γεγονός τετελεσμέ-
νον τὴν ἐντὸς τακτὴ τὸ μᾶλλον καὶ θέτων θρηγέος κρά-
νους καταλλήλωψιν τῶν ἀπομενούσιων ἔτι τὴν Ταυρκία ἐλληνι-
κῶν ἐπαρχιῶν ὑπὸ τῆς Αύστρικης, γωρές νὰ ματκιοπονή-
σω συζητῶν, ἀνὴν ἡ εἰδητης γράψει η οὐ ἐπιθετιώσεως,
ἀν εἰνε ἡ θέλησις τοικύτη τῆς Αύστρικης, καὶ ἀν τοιοῦτο